

[Løje.]

vanlig god. Jeg tror, Regeringen glæder sig i høj Grad derover. Nu er der jo nogle rige Forraadskamre, nu er der noget at tage af, nu er der noget at dele ud af. Det har dog en vis Betydning, naar Regeringen ønsker at føre den Politik, som den hidtil har ført. Jeg tror ogsaa, at man i By-erhvervene glæder sig i høj Grad derover og forstaar, hvad dette betyder for dem i Retning af bedre Muligheder for Beskæftigelse og for Erhvervsforholdene i det hele. Men hvor ejendommeligt det end lyder, saa er der en Gruppe af Medborgere, som maaske nok rent spontant glæder sig over den rige Høst, men hvor Glæden dog til en vis Grad er blandet, og det er den Del af Befolkningen, der egentlig i første Række, skulde man da mene, skulde have Grund til at glæde sig over den store Høst. Det er den Del af Landbruget, der er henvist til at leve af og holde deres Erhverv oppe ved Salg af Korn i større eller mindre Udstrækning. For deres Vedkommende er Forholdet nemlig det, at selv om de har haft en stor Kornhøst i 1938, saa er Værdien med de nuværende Priser ikke syn-derlig større for den samlede Kornhøst, end den var for den betydelig mindre Høst med de højere Priser i det foregaaende Høstaar, i Høstaaret 1937. Dertil kommer de betydelige Vanskeligheder, som der har været med Hensyn til at faa afsat Kornet. Saa selvmodsigende er Forholdene nu blevet, at en stor Høst er nær ved at kunne betegnes som en Katastrophe for dem, der i første Række skulde have Gavn og Glæde af den, men dog heldigvis er til Gavn for alle andre og ikke mindst for denne Regering, der som Grundlag for sin Politik helst vil have rige Forraad, saa der er noget at tage af.

Med den overmaade gode Kvalitet, Sæden har i Aar, vil det være en Selvfølge, at der gøres, hvad der er muligt, for at anvende Brødkorn af egen Avl i øget Udstrækning. Deri er jeg enig med den højtærede Regering, ligesom jeg er enig i de Bemærkninger, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremsatte. Det vil være ønskeligt af nationaløkonomiske Grunde, og kan det dertil bevirke en Stigning i Prisen paa Brødkorn, vil det være til Gavn for et stort Tal af Landmænd, og ikke alene for de større eller de middelstore Landmænd, der normalt sælger deres Brødkorn, men det kunde maaske ogsaa være til Gavn for visse mindre Landbrugere, idet det kunde blive en Fordel for dem at sælge deres Brødkorn

og indkøbe billigere Foderkorn i Stedet. Kunde der ad den Vej opnaas en lille Fortjeneste, var det naturligvis i høj Grad velkomment.

Men jeg er ikke helt klar over, selv med den Begrundelse, der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, hvorfor Regeringen for Hvedens Vedkommende er blevet staaende ved 40 pCt.s Indmaling i Øjeblikket og senere 50 pCt. Hvorfor er man ikke gaaet videre? Jeg ved ikke, om der fra Bagernes eller Møllernes Side er fremsat alvorlige Betæneligheder, det er jo muligt, for det er dog vanskeligt at fæste Lid til de Rygter, der gaar, og som siger noget om, at Erhvervsudvalget skal have været hos Landbrugsministeren, og kun krævet en Indmaling paa 50 pCt. Er man virkelig fra den Side efterhaanden blevet saa beskedet i sine Fordringer? Det har man ikke tidligere været Vidne til. Jeg vægrer mig indtil videre ved at tro det, det siger jeg til det ærede Medlem, Hr. J. S. Foget, som vinkede til mig. Jeg vægrer mig ved at tro, det er Tilfældet, indtil den højtærede Landbrugsminister overbeviser mig derom. Hvad skulde der være til Hinder for at gaa op til en Indmaling paa f. Eks. 70 pCt.? Jeg spørger og jeg haaber, at den højtærede Landbrugsminister vil tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, eventuelt fremsætte nogle Bemærkninger om Grunden til, at man ikke allerede nu forsøger at gaa videre.

For Rugens Vedkommende er Procenttallene ikke angivet, og det er ogsaa til Dels begrundet i Bemærkningerne til Lovforslaget. Jeg vil dog ikke tro, at en saa beskedet Prisforhøjelse paa Rugen, som der her kan være Tale om, skulde nødvendiggøre en Fordyrelse af Brødet. Hvis en Brødprijsforhøjelse skulde blive stillet i Udsigt, kunde der være Grund til at undersøge, om det Fald i Brødpriisen paa 10—12 Øre fra September i Fjor til i Aar fuldt ud svarer til det meget betydelige Fald i Rugprisen. Paa et vist Tidspunkt i Fjor var vi oppe paa 21 Kr., det kunde Landmændene opnaa, i Aar er Prisen 12—13 Kr., det er et meget betydeligt Fald. Jeg er vel bekendt med den Forklaring, man ofte faar baade fra Bagernes og Møllernes Side: naar Kornet stiger, er det nødvendigt at forhøje Prisen paa det færdige Produkt, men naar Prisen falder, er det ikke muligt at sætte Priserne ned i noget betydeligt Omfang, idet Raavaren spiller en saa ringe Rolle i Produktionen i Forhold til alle de øvrige Omkostninger. Men hvis det er Tilfældet, maa det jo heller ikke være